

Arrest

nr. 146 373 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. In 1385 (Iraanse kalender; stemt overeen met 2006-2007 in de Gregoriaanse kalender) werd u tijdens uw legerdienst twintig dagen opgesloten nadat u uw overste en uw religieuze leider beledigd had toen u uw lange haar gedwongen moest knippen. Enkele jaren later, na de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen van 1388 (2009), nam u deel aan verschillende betogingen tegen het regime. Aanvankelijk kende u hierbij geen problemen, maar op Ashuradag werd u hardhandig door de ordediensten aangepakt, gearresteerd en naar de Evingevangenis overgebracht. Tijdens uw detentie onderging u zware mishandelingen; u werd zelfs verkracht. Na twee maanden werd u voor de rechtbank gebracht. U werd veroordeeld tot het betalen van een boete van twee miljoen toman omwille van vandalisme; u kreeg tevens twaalf zweepslagen. Na het tekenen van een beloftebrief kon u

beschikken. Sindsdien bleef u actief deelnemen aan betogingen. De laatste maal dat u deelnam was op 25/11/1389 (14 februari 2011). Tijdens deze manifestatie merkte u dat twee leden van de Bassidj (Mobilisatie der Verdrukten) een meisje toetakelden. Geschokt stormde u samen met anderen naar deze bassidji's en viel u hen aan. U takelde hen zeer zwaar toe; u achtte het zelfs mogelijk dat ze het niet overleefden. Daarop vluchtte u in allerijl weg. U dook onder bij een vriend in Karaj. Via uw moeder, met wie u telefonisch contact had, vernam u dat uw foto op de Iraanse televisie was verspreid en dat u door de autoriteiten werd gezocht. U vernam tevens dat de autoriteiten naar uw ouderlijke thuis waren gekomen. Na een verblijf van een week vertrok u naar een vriend in Ourumiyeh, van waaruit u uw vlucht uit Iran organiseerde. Op 31 mei 2011 vroeg u in België asiel aan. In België vernam u dat de autoriteiten tijdens één van de huiszoeken kort na uw deelname aan de betoging van 25/11/1389 al uw identiteitsdocumenten (shenasnameh of geboorteboekje; mellikaart of nationale kaart; legerdienstkaart) en alle documenten die enigszins met u te maken hadden in beslag hadden genomen. U vernam tevens dat de autoriteiten bij uw ouders bleven langskomen ondanks dat ze verschillende malen verhuisden. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u een kopie van uw mellikaart en een Belgisch medisch attest d.d. 14 april 2014 neer met een beschrijving van uw littekens die u volgens uw verklaringen ten gevolge van uw verwondingen tijdens uw detentie na Ashura opgelopen zou hebben.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst ondermijnen verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw rechtstreekse vluchtaanleiding, i.e. uw deelname aan een protestmanifestatie op 25/11/1389 waarbij u enkele bassidji's zwaar toetakelde en waardoor u door de Iraanse autoriteiten werd gezocht.

Zo dient er opgemerkt te worden dat er danig getwijfeld kan worden aan de door u geschetste omstandigheden van uw vlucht. U verklaarde vanuit een dorp aan de Iraans-Turkse grens de grens te voet overgestoken te hebben en van daaruit gedurende ongeveer zes uur te voet naar Van getrokken te zijn; dit was 's nachts. Vanuit Van nam u de bus naar Istanbul. De busreis duurde volgens u ongeveer vijf à zeven uur (CGVS I, p. 10-11). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de tocht te voet van de grens naar Van minstens 100 kilometer bedraagt. Dat u voor een dergelijke zware tocht in bergachtig gebied gedurende de nacht slechts een zestal uur nodig gehad zou hebben, is totaal onaannemelijk. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat de busreis van Van naar Istanbul minstens 23 uur in beslag neemt. Het totaal onrealistisch karakter van de door u geschetste (illegale) reis vanuit Iran naar België doet dan ook vermoeden dat u op een andere manier Iran verlaten heeft dan u op het Commissariaat-generaal beweerde.

Voorts kan er getwijfeld worden aan uw effectieve deelname aan de demonstratie d.d. 25/11/1389. U beweerde dat de manifestatie omwille van Moussavi, die gearresteerd was, werd georganiseerd. U wist echter niet wanneer Moussavi ten opzichte van de manifestatie op 25/11/1389 werd gearresteerd (CGVS I, p. 18-19). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat Moussavi's huisarrest de dag ervoor, i.e. op 24/11/1389, aanvatte. Van iemand die beweerde omwille van Moussavi aan de protestbetoging op 25/11/1389 te hebben deelgenomen kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij toch (bij benadering) de start van diens huisarrest ten opzichte van de manifestatie kan aangeven, zelfs indien deze manifestatie intussen reeds enkele jaren geleden heeft plaatsgevonden. Deze bevinding plaatst dan ook vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw effectieve deelname aan de protestmanifestatie d.d. 25/11/1389 waardoor ook de geloofwaardigheid van uw problemen naar aanleiding hiervan op de helling komt te staan.

Dit wordt bevestigd door het feit dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs aanbracht ter staving van uw problemen ten gevolge van uw deelname aan de manifestatie waarbij u bassidji's zou aangevallen hebben. U verklaarde dat uw foto tijdens een opsporingsbericht op de Iraanse televisie werd verspreid en dat uw moeder dit bericht had gezien (CGVS I, p. 16). Aanvankelijk beweerde u niets ondernomen te hebben om dit bericht op de kop te tikken; u verklaarde uitdrukkelijk niets gedaan te hebben omdat dit niet doenbaar was (CGVS II, p. 12). Toen u gevraagd werd of u op het internet naar dit beeldmateriaal gezocht had, beweerde u plotsklaps tevergeefs op youtube gezocht te hebben (CGVS II, p. 12). Dat u op youtube naar dit filmpje gezocht zou hebben, heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. U wist immers niet eens op welke Iraanse televisiezender het filmpje waarop u te zien was getoond werd en u heeft dat ook nooit aan uw moeder gevraagd (CGVS II, p. 12-13). Dat u zonder de naam van de televisiezender te kennen het bewuste filmpje (dat op deze zender getoond zou zijn) zou gezocht hebben, mist elke overtuigingskracht, daar in de zoekmachines van google en youtube precies kernwoorden dienen ingegeven te worden om een zoekopdracht tot een goed einde te brengen. Deze bevinding op zich ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat er door de Iraanse autoriteiten een opsporingsbericht zou zijn verspreid waarbij u werd gezocht. Dit ondergraaft

bijgevolg tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek zouden zijn. Dit blijkt overigens tevens uit een voorname ongerijmdheid. U verklaarde dat, nadat uw moeder u erop gewezen had dat u door de Iraanse autoriteiten werd gezocht – er werd immers een opsporingsbericht op de televisie getoond – en nadat de autoriteiten bij uw ouders thuis waren binnengevallen, u er dankzij een storting van drieduizend dollar van uw moeder op uw rekening in slaagde om Iran illegaal te verlaten (CGVS II, p. 4). Dat u ondanks dat de autoriteiten u zochten geld van uw rekening kon afhalen, hoewel er redelijkerwijs verwacht kan worden dat de rekeningen van gezochte personen geblokkeerd en/of in de gaten gehouden worden, is op zijn minst weinig aannemelijk.

Verder heeft u de problemen die uw familieleden na uw vertrek ondervonden zouden hebben geenszins aannemelijk weten te maken. In dit verband slopen er immers verschillende tegenstrijdigheden, merkwaardigheden en lacunes in uw opeenvolgende verklaringen. Daar waar u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat uw vader middels een convocatie door de autoriteiten werd opgeroepen en dat hij een tweetal keer met een convocatie naar de rechtbank gegaan was (CGVS I, p. 3-4), beweerde u bij uw tweede gehoor dat uw ouders na uw deelname aan de betoging nooit een convocatie ontvingen; er kwamen enkel politieagenten aan de deur bij hen thuis (CGVS II, p. 3). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerder afgelegde verklaringen (CGVS II, p. 14). Een louter ontkennen van eerdere verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid worden beschouwd. Ook is het opmerkelijk dat u bij het eerste gehoor aangaf dat de autoriteiten voor het eerst bij uw ouders thuis langskwamen op 26/11/1389, i.e. de dag nadat u aan de protestmanifestatie had deelgenomen (CGVS I, p. 6). Bij uw tweede gehoor beweerde u echter dat de autoriteiten voor het eerst de dag van de protestmanifestatie zelf reeds bij uw ouders zijn langsgesproken (CGVS II, p. 5). Terwijl u bij uw eerste gehoor verklaarde dat de autoriteiten twee à drie keer om middernacht bij uw ouders waren binnengevallen (CGVS I, p. 3), zei u bij uw tweede gehoor hierover niet de minste informatie te hebben omdat u dat niet aan uw moeder gevraagd had (CGVS II, p. 14). Hiermee geconfronteerd, insinueerde u plotsklaps ook bij uw tweede gehoor gezegd te hebben dat de autoriteiten in de loop van de nacht langsgesproken waren (CGVS II, p. 14). Een louter aanpassen van eerder afgelegde verklaringen kan ook hier niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Verder wist u niet eens bij benadering hoeveel keer de autoriteiten zijn langsgesproken en wanneer ze voor het laatst bij uw ouders zijn langsgesproken; u verklaarde immers niets over Iran te willen weten (CGVS II, p. 2-3). Tot slot is het hoogst merkwaardig dat, in het licht van het grote doorzettingsvermogen die de Iraanse autoriteiten aan de dag legden om u te arresteren – zo organiseerden ze in een ruime tijdspanne verschillende huiszoekingen bij uw ouders en kwamen ze regelmatig langs op zoek naar u, zelfs nadat ze verhuisd waren; nochtans verklaarde u uitdrukkelijk dat niemand van een verhuis op de hoogte is in Iran (CGVS I, p. 3-5) –, de autoriteiten nooit bij andere familieleden, zoals uw broers, zijn langsgesproken op zoek naar u (CGVS I, p. 5). Dat u betreffende de problemen van uw familieleden sinds uw deelname aan de protestmanifestatie van 25/11/1389 tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegde en dat u slechts over een lacunaire kennis in dit verband beschikte, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien de problemen die uw familieleden zouden hebben gekend het rechtstreekse gevolg zouden zijn van uw deelname aan de protestmanifestatie d.d. 25/11/1389 en u deze problemen van uw familieleden geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

Aangezien er aan de problemen die uw ouders ondervonden geen geloof kan worden gehecht, wordt tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw identiteitsdocumenten in beslag werden genomen ernstig ondermijnd. Dit blijkt tevens uit het hoogst merkwaardige feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets in verband met een eventuele inbeslagname van uw identiteitsdocumenten vertelde. U gaf hoogstens aan dat uw identiteitsdocumenten zich toen nog in Iran bevonden (verklaring DVZ, vraag 21). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u na de problemen op 25/11/1389 en voor uw asielaanvraag in België nog in contact stond met uw moeder (CGVS I, p. 5-6; CGVS II, p. 4). Dat ze toen tijdens uw gesprek wel over uw problemen – ze zei onder meer dat ze u in een opsporingsbericht op de televisie had gezien – kon spreken maar niet over de huiszoeking waarbij uw identiteitsdocumenten in beslag werden genomen (CGVS II, p. 4), mist elke logica. Dat er aan de inbeslagname van uw (identiteits)documenten geen geloof kan worden gehecht, blijkt eveneens uit een bijkomende inconsistentie. Daar waar u bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal

vermoedde dat uw identiteitsdocumenten in beslag werden genomen tijdens de tweede door de autoriteiten uitgevoerde huiszoeking in de woning van uw ouders – u vermoedde dat dit ergens in de loop van maart of april van 2011, i.e. meer dan een maand na uw laatste deelname aan een manifestatie, moest geweest zijn – (CGVS I, p. 4; p. 6), gaf u bij uw tweede gehoor aan dat deze documenten dezelfde dag van uw vlucht – u dook toen onder bij een vriend in Karaj – reeds in beslag werden genomen (CGVS II, p. 4). De ongeloofwaardigheid van de inbeslagname van uw identiteitsdocumenten blijkt tot slot nog uit het feit dat u op het Commissariaat-generaal verklaarde over een kopie van uw melikaart (nationale kaart) te beschikken en deze kopie reeds ten tijde van uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken bijgehouden te hebben (CGVS I, p. 7-8). Geconfronteerd met de vaststelling dat u de kopie van uw melikaart op de Dienst Vreemdelingenzaken niet had getoond, gaf u aan dat de tolk u gezegd had dat u die kopie pas ten tijde van uw gehoor op het Commissariaat-generaal moest tonen; u was er zeker van dat u het had getoond, omdat u uw familienaam wou vervullen (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 5-6). Gelet op het feit dat er tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken meermaals expliciet naar identiteitsdocumenten gevraagd wordt (verklaring DVZ, vragen 18, 19, 20 en 21), overtuigt deze uitleg geenszins. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook sterk vermoeden dat u uw originele (identiteits)documenten voor de Belgische asielinstanties achterhoudt, mogelijks omdat hierin informatie staat die niet meteen overeenstemt met de inhoud van uw verklaringen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen zet de geloofwaardigheid van uw rechtstreekse vluchtaanleiding fundamenteel op de helling. Dit tast tevens uw algemene geloofwaardigheid aan.

Daarnaast dient er vastgesteld te worden dat u uw arrestatie naar aanleiding van de Ashurabetoging evenmin aannemelijk heeft gemaakt. Wat deze arrestatie betreft slopen er immers een aantal opvallende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zei u dat u tijdens de Ashurabetoging wou wegllopen, toen u plots met een matrak geslagen werd en bloedend neerzeeg. Liggend op de grond ontwaarde u vier agenten boven uw hoofd; twee van deze agenten dwongen u in een auto te stappen, waar u geblinddoekt werd. Er nam een agent naast u plaats. Na een dertig- of veertigtal minuten werden er nog andere mensen in de auto geplaatst. Na een rit van ongeveer een uur werd u uit de auto gehaald en, alvorens bewusteloos te vallen, hoorde u nog iemand roepen dat u in de cel moest worden gegooid (CGVS I, p. 14). Bij het tweede gehoor zei u echter dat u slechts twee à drie agenten zag. Gezien u ten gevolge van de matrakslag zo goed als bewusteloos was – u hoorde wel stemmen maar kon deze absoluut niet plaatsen en u kwam pas bij in een cel –, kon u niets meer zeggen over de rit naar de cel. Zo had u totaal geen idee meer van de duur van de rit, wist u niet of de auto onderweg gestopt was en kon u niets meer zeggen over eventuele medepassagiers. U hoorde immers enkel stemmen die u niet kon thuiswijzen. U ontkende gezegd te hebben dat er op een bepaald moment na een zekere tijd enkele mensen in de wagen gestapt waren (CGVS II, p. 6-7; p. 14). Geconfronteerd met uw precieze en gedetailleerde verklaringen in het kader van uw eerste gehoor, gaf u onder meer aan zich deze niet meer te herinneren en ontkende u een deel van uw eerder afgelegde verklaringen (CGVS II, p. 14). U gaf echter geen enkele afdoende uitleg voor deze tegenstrijdige verklaringen.

Dat u uw arrestatie tijdens de Ashurabetoging niet aannemelijk heeft weten te maken, blijkt tevens uit het hoogst merkwaardige feit dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs van uw problemen naar aanleiding van uw deelname aan deze betoging kon neerleggen. U legde enkel een Belgisch medisch attest neer waarin een aantal littekens werden geattesteerd. Hieruit blijken echter geenszins de omstandigheden waarin u deze littekens zou opgelopen hebben. Nochtans kan er redelijkerwijs verwacht worden dat van deze arrestatie en twee maanden durende detentie toch overtuigender bewijs zou moeten bestaan. U verklaarde immers dat u werd vrijgelaten nadat uw moeder een boete via overschrijving betaald had. Gevraagd of u hiervan een bewijs had, gaf u aan dat uw moeder schrik heeft en dat al uw documenten meegenomen werden (CGVS II, p. 10). Aan de inbeslagname van al uw documenten kan echter, zoals hierboven reeds aangehaald werd, geen enkel geloof worden gehecht. Het loutere feit dat u geen overtuigende (Iraanse) bewijsstukken neerlegde, terwijl dit redelijkerwijs van u kan worden verwacht, ondermijnt dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestatie op Ashura.

Betreffende uw eenmalige arrestatie naar aanleiding van het feit dat u tijdens uw legerdienst lange haren had en van modieuze kleren hield (CGVS I, p. 16) kan er nog opgemerkt worden dat die arrestatie dient gekaderd te worden in de specifieke context van uw legerdienst, die intussen is afgelopen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u sindsdien naar aanleiding van deze arrestatie ook maar enig probleem zou hebben gekend (CGVS I, p. 16), temeer daar er aan de problemen die u sindsdien met de Iraanse autoriteiten zou hebben gekend geen geloof kan worden gehecht. Nochtans verbleef u sinds uw kortstondige detentie in 1385 (2006-2007) nog verschillende jaren in Iran. Bijgevolg is deze kortstondige arrestatie een eenmalige gebeurtenis die te ver in de tijd gesitueerd is om heden als vluchtmotief te

kunnen worden beschouwd. Uit deze kortstondige arrestatie kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden geput.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U legde een kopie van uw melikaart neer; aan kopieën kan echter slechts een minimale bewijskracht worden toegekend, doordat deze gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden. Betreffende het medische attest met een beschrijving van uw littekens kan nog worden opgemerkt dat de omstandigheden waarin u deze littekens heeft opgelopen hieruit niet blijken. In dit verband kan herhaald worden dat u uw asielrelaas geenszins aannemelijk heeft weten te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Inzake de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij, die beweerde dat de manifestatie waaraan zij zou hebben deelgenomen op 25/11/1389 (14 februari 2011) omwille van Moussavi, die gearresteerd was, werd georganiseerd, niet wist wanneer Moussavi ten opzichte van deze manifestatie werd gearresteerd, benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij nooit aangegeven heeft politiek actief te zijn of een actieve volger van Moussavi te zijn. Haar loutere beweegredenen om deel te nemen aan de manifestatie was haar verlangen naar meer vrijheid en het verdwijnen van het regime.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 10 april 2014 volgende verklaringen aflegt omtrent de reden van de betoging op 25/11/1389 (14 februari 2011): “(...) *Moussavi was toen gearresteerd geweest en daarom waren we op straat geweest- ik weet dat niet meer – dan waren ze aan het stoken, dat ze hem moesten vrijlaten- veel mensen op straat.*” (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 10/04/2014, p. 18). Verzoekende partij stelt tevens dat de arrestatie van Moussavi de enige reden was van de betoging (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 10/04/2014, p. 18). In dat licht kan dan ook van verzoekende partij, indien zij werkelijk zou hebben deelgenomen aan deze betoging, verwacht worden dat zij minstens bij benadering de start van het huisarrest van Moussavi ten opzichte

van de manifestatie zou kunnen aangeven, ongeacht of zij politiek actief is of een actieve volger is van Moussavi. De onwetendheid van verzoekende partij desbetreffend doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar bewering te hebben deelgenomen aan deze manifestatie.

2.2.4.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen enkel overtuigend begin van bewijs aanbracht ter staving van haar problemen ten gevolge van haar deelname aan de manifestatie waarbij zij bassidji's zou aangevallen hebben en zij bovendien inconsistente verklaringen aflegt omtrent haar zoektocht naar dergelijke bewijzen, meer bepaald omtrent haar zoektocht naar het opsporingsbericht dat op de Iraanse televisie zou zijn verspreid, meent verzoekende partij dat de redenering in de bestreden beslissing elke logica ontbeert. Volgens verzoekende partij zijn haar verklaringen geenszins inconsistent. Het is correct dat zij niet concreet op zoek is kunnen gaan naar het opsporingsbericht, omdat dit onmogelijk was voor haar. Wanneer haar gevraagd werd of zij op het internet hiernaar gezocht heeft, herinnerde verzoekende partij zich dat zij inderdaad wel eens op Youtube gezocht heeft naar het opsporingsbericht. Evenwel was dit uiteraard geen gerichte zoekactie, waardoor dit dan ook niets opleverde. Dit negatief resultaat van haar zoekactie verklaart waarom verzoekende partij in eerste instantie negatief antwoordde op de vraag of zij naar het opsporingsbericht gezocht had.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 10 september 2014 aanvankelijk herhaaldelijk aangaf geen stappen te hebben ondernomen om het opsporingsbericht te bekomen (*“Heeft u geprobeerd om het te achterhalen? Neen, ik wil het achter me laten. (...) Heeft u iets ondernomen om de fragmenten te bekomen? Neen. Geen enkele stappen? Ik heb niets gedaan, het is niet doenbaar.”* (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 10/09/2014, p. 12)). Het is dan ook wel degelijk inconsistent met deze eerdere verklaringen wanneer verzoekende partij vervolgens plots beweert op het internet te hebben gezocht naar het opsporingsbericht. Gelet op deze vaststelling is de bewering van verzoekende partij dat zij op het internet zou hebben gezocht naar het opsporingsbericht reeds weinig overtuigend. Het ongeloofwaardige karakter van deze bewering wordt verder bevestigd door het feit dat verzoekende partij niet wist op welke Iraanse televisiezender het filmpje waarop zij te zien was, getoond werd en de vaststelling dat verzoekende partij dit zelfs nooit aan haar moeder gevraagd heeft. Dat verzoekende partij zonder deze informatie naar het filmpje gezocht zou hebben, terwijl in de zoekmachines van Google en Youtube precieze kernwoorden dienen ingegeven te worden om een zoekopdracht tot een goed einde te brengen, is geenszins aannemelijk. Waar verzoekende partij daaromtrent in haar verzoekschrift opmerkt dat het inderdaad geen gerichte zoekactie betrof, waardoor dit niets opleverde, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij aan haar moeder meer informatie over het opsporingsbericht had kunnen vragen teneinde meer precieze zoektermen te kunnen ingeven in de zoekmachines. De verklaringen van verzoekende partij omtrent haar zoektocht naar het opsporingsbericht zijn dan ook allesbehalve overtuigend. De Raad wijst er tevens op dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om een essentieel stuk gaat dat de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreft – immers beweert verzoekende partij Iran te hebben verlaten nadat haar foto op de Iraanse televisie was verspreid en zij door de autoriteiten werd gezocht omwille van het incident tijdens de betoging van 25/11/1389 (14 februari 2011) – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om dit belangrijke stavingstuk in verband met haar asielrelaas te bemachtigen. De vaststelling dat verzoekende partij geen enkel overtuigend begin van bewijs aanbracht ter staving van haar problemen ten gevolge van haar deelname aan de manifestatie waarbij zij bassidji's zou aangevallen hebben, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.5. Daar waar verwerende partij opmerkt dat het feit dat verzoekende partij ondanks dat de autoriteiten haar zochten geld van haar rekening kon afhalen op zijn minst weinig aannemelijk is, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.6.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij de problemen die haar familieleden na haar vertrek ondervonden zouden hebben geenszins aannemelijk heeft weten te maken gelet op verschillende tegenstrijdigheden, merkwaardigheden en lacunes in haar opeenvolgende verklaringen, meent verzoekende partij dat het onaanvaardbaar is om van haar te eisen dat zij volledige en precieze verklaringen zou kunnen afleggen omtrent gebeurtenissen die zich in haar afwezigheid hebben afgespeeld en die dateren van meer dan drie à vier jaar geleden en/of zich uitstrekken over diezelfde tijdspanne. Verzoekende partij werd hiervan achteraf op de hoogte gebracht door haar moeder, die bovendien niet alles aan de telefoon durft te vertellen uit angst. Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat zij zich niet te veel inlaat met de problemen in Iran nu zij probeert haar leven hier op de rails te krijgen.

2.2.6.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat de uitleg dat deze gebeurtenissen zich reeds meer dan drie à vier jaar geleden – en/of over diezelfde tijdspanne – hebben afgespeeld in haar afwezigheid en dat haar moeder niet alles aan de telefoon durft te vertellen geenszins van aard is de flagrante tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen tijdens haar opeenvolgende gehoren – waartussen slechts vijf maanden zijn verlopen – aangaande de problemen die haar familieleden na haar vertrek ondervonden zouden hebben, te verklaren. Meer bepaald verklaarde verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor dat haar vader middels een convocatie door de autoriteiten werd opgeroepen en dat hij een tweetal keer met een convocatie naar de rechtbank gegaan was, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor beweerde dat haar ouders na haar deelname aan de betoging nooit een convocatie ontvingen en dat er enkel politieagenten aan de deur bij hen thuis kwamen, gaf verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor aan dat de autoriteiten voor het eerst bij haar ouders thuis langskwamen op 26/11/1389, *i.e.* de dag nadat zij aan de protestmanifestatie had deelgenomen, terwijl zij bij haar tweede gehoor beweerde dat de autoriteiten voor het eerst de dag van de manifestatie zelf reeds bij haar ouders zijn langsgesproken en, ten slotte, stelde verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor dat de autoriteiten twee à drie keer om middernacht bij haar ouders waren binnengevallen, terwijl zij bij haar tweede gehoor hierover stelde niet de minste informatie te hebben omdat zij dat niet aan haar moeder gevraagd had. Deze flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen reeds op ernstige wijze de door verzoekende partij beweerde problemen van haar familieleden na haar vertrek uit Iran.

Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat van haar verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie beter in te schatten. Door verwerende partij werd *in casu* vastgesteld dat verzoekende partij niet eens bij benadering wist hoeveel keer de autoriteiten zijn langsgesproken en wanneer ze voor het laatst bij haar ouders zijn langsgesproken. De uitleg in haar verzoekschrift dat dit gebeurtenissen betreffen die zich in haar afwezigheid hebben afgespeeld, kan haar onwetendheid desbetreffend geenszins vergoelijken daar verzoekende partij nog contact heeft met haar moeder en zich dan ook via haar hierover kan informeren. Dat zij dit niet zou weten omdat haar moeder haar niet alles durft te vertellen via de telefoon, kan evenmin door de Raad gevolgd worden daar uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor duidelijk blijkt dat deze onwetendheid te wijten is aan het feit dat verzoekende partij nagelaten heeft dit te vragen aan haar familie, waarbij verzoekende partij tevens opmerkt dat zij van Iran niets weet en ook niets wilt weten (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 10/09/2014, p. 2-3). Het zich niet terdege informeren via familie, met wie zij verklaart nog contact te hebben, over de problemen die zij nog hebben gekend na haar vertrek uit Iran, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Ten slotte stelt de Raad vast dat door verwerende partij nog werd gemotiveerd dat het hoogst merkwaardig is dat de Iraanse autoriteiten, die nochtans een groot doorzettingsvermogen aan de dag legden om verzoekende partij te arresteren – ze organiseerden in een ruime tijdspanne verschillende huiszoekingen bij haar ouders en kwamen regelmatig langs op zoek naar haar, zelfs nadat haar ouders verhuisd waren – nooit bij andere familieleden, zoals de broers van verzoekende partij, zijn langsgesproken op zoek naar verzoekende partij (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 10/04/2014, p. 5). Deze motivering wordt in bovenstaand betoog op generlei wijze weerlegd, waardoor deze dan ook onverminderd overeind blijft.

2.2.7.1. Omtrent de verschillende vaststellingen van verwerende partij die de geloofwaardigheid van de bewering van verzoekende partij dat haar (identiteits)documenten in beslag werden genomen ondermijnen, houdt verzoekende partij vooreerst vast aan haar verklaring dat haar documenten in beslag werden genomen in het kader van het onderzoek van de autoriteiten naar aanleiding van het incident met de Bassidj tijdens de manifestatie op 25/11/1389 (14 februari 2011).

Voorts acht verzoekende partij het geenszins onlogisch dat haar moeder aanvankelijk enkel het opsporingsbericht vermeldde en niet de inbeslagname van haar documenten, daar het opsporingsbericht, en vervolgens het zo snel mogelijk organiseren van de vlucht van verzoekende partij, op dat moment prioritair was. Verzoekende partij kreeg pas meer informatie van haar moeder toen zij in België was, en zij in rustigere omstandigheden met haar moeder kon praten.

Tot slot bemerkt verzoekende partij nog dat het niet onwaarschijnlijk is dat er tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen verloren gaan. Vaak gebeurt het dat personen in het bezit zijn van documenten en hierover spreken, terwijl dit niet wordt genoteerd en er geen kopieën worden genomen van deze documenten.

2.2.7.2. De Raad treedt de motivering van verwerende partij dat het hoogst merkwaardig is dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken niets in verband met een eventuele beslagname van haar (identiteits)documenten vertelde, terwijl nochtans uit haar verklaringen blijkt dat zij na de problemen op 25/11/1389 (14 februari 2011) en voor haar asielaanvraag in België nog in contact stond met haar moeder, evenwel bij. Het is inderdaad niet aannemelijk dat de moeder van verzoekende partij tijdens hun gesprek voor de vlucht van verzoekende partij uit Iran wel zou spreken over het opsporingsbericht dat zij op de televisie had gezien, maar niet over de huiszoeking waarbij de (identiteits)documenten van verzoekende partij in beslag werden genomen. Dat dit belangrijk feit, waaruit des te meer de actieve zoektocht door de autoriteiten naar verzoekende partij blijkt, minder prioritair zou zijn, kan allesbehalve overtuigen.

Voorts wijst de Raad erop dat door verwerende partij tevens een inconsistentie werd vastgesteld in de verklaringen van verzoekende partij over de inbeslagname van haar (identiteits)documenten. Meer bepaald vermoedde verzoekende partij bij haar eerste gehoor dat haar documenten in beslag genomen werden tijdens de tweede door de autoriteiten uitgevoerde huiszoeking in de woning van haar ouders ergens in de loop van maart of april 2011, *i.e.* meer dan een maand na haar laatste deelname aan een manifestatie, terwijl zij bij haar tweede gehoor aangaf dat deze documenten dezelfde dag van haar vlucht reeds in beslag werden genomen. Deze inconsistentie wordt door verzoekende partij op geen enkele manier verklaard of weerlegd, waardoor deze dan ook onverminderd overeind blijft.

Tot slot is de Raad van oordeel dat het verweer van verzoekende partij in verband met de motivering in de bestreden beslissing aangaande haar bewering over een kopie van haar *melli*kaart (nationale kaart) te beschikken en deze reeds ten tijde van haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken bijgehad te hebben, geenszins kan overtuigen. Dat het op de Dienst Vreemdelingenzaken vaak zou gebeuren dat personen in het bezit zijn van documenten en hierover spreken, terwijl dit niet wordt genoteerd en er geen kopieën worden genomen van deze documenten betreft immers een blote bewering die niet kan overtuigen temeer omdat er tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken meermaals expliciet naar identiteitsdocumenten gevraagd wordt (administratief dossier, stuk 28, verklaring, vragen 18-21).

Gelet op voorgaande vaststellingen, kan geen enkel geloof worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat haar (identiteits)documenten in beslag werden genomen, hetgeen doet vermoeden dat verzoekende partij haar originele (identiteits)documenten voor de Belgische asielinstanties achterhoudt, mogelijks omdat hierin informatie staat die niet meteen overeenstemt met de inhoud van haar verklaringen.

2.2.8.1. Wat betreft de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij haar arrestatie naar aanleiding van de Ashurabetoging evenmin aannemelijk heeft gemaakt omwille van een aantal opvallende tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen, benadrukt verzoekende partij dat deze gebeurtenis meer dan zes jaar geleden plaatsvond en zeer traumatiserend was voor haar. Het spreekt dan ook voor zich dat verzoekende partij, die bovendien half bewusteloos was tijdens haar rit naar de gevangenis, in andere bewoordingen de "*verwarde toestand*" waarin de arrestatie en de overbrenging naar de gevangenis verliep, verwoordde. Door verzoekende partij werd overigens nergens expliciet ontkend dat er onderweg geen andere mensen opgeladen werden. Integendeel, zij gaf aan andere stemmen te horen, die zij evenwel niet kon thuisbrengen.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de uitleg dat deze arrestatie meer dan zes jaar geleden plaatsvond de totaal van elkaar verschillende verklaringen tijdens haar opeenvolgende gehoren over haar arrestatie naar aanleiding van de Ashurabetoging – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift zijn haar verklaringen flagrant tegenstrijdig en is er geenszins louter sprake van "*andere bewoordingen*" – niet kan verklaren. Meer bepaald verklaarde verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor dat zij tijdens de Ashurabetoging wou weglopen, toen zij plots met een matrak geslagen werd en bloedend neerzeeg, waarna zij, liggend op de grond, vier agenten boven haar hoofd ontwaarde, waarvan er twee haar vervolgens dwongen in een auto te stappen, waar zij geblinddoekt werd en een agent naast haar plaatsnam. Verder gaf verzoekende partij nog aan dat na

een dertig- of veertigtal minuten er nog andere mensen in de auto geplaatst werden. Na een rit van ongeveer een uur werd zij uit de auto gehaald en, alvorens bewusteloos te vallen, hoorde zij nog iemand roepen dat zij in de cel moest worden gegooid. Tijdens haar tweede gehoor zei verzoekende partij echter dat zij slechts twee à drie agenten zag en over de rit naar de cel kon zij niets meer zeggen gezien zij ten gevolge van de matraslag zo goed als bewusteloos was. Wel hoorde zij stemmen maar zij kon deze absoluut niet plaatsen. Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat zij nergens expliciet ontkend heeft dat er onderweg geen andere mensen opgeladen werden, doch integendeel tijdens haar tweede gehoor aangaf andere stemmen te horen, die zij evenwel niet kon thuisbrengen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat zij tijdens haar eerste gehoor uitdrukkelijk heeft verklaard dat “*Na 30-40min (...) ze andere mensen in de wagen (hebben) gedaan (...)*” (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 10/04/2014, p. 14), terwijl zij tijdens haar tweede gehoor, toen haar werd gevraagd of er nog andere arrestanten in de wagen zaten, louter verklaarde mensenstemmen te hebben gehoord, waarvan zij evenwel niet wist of het arrestanten waren (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 10/09/2014, p. 7).

2.2.9.1. In verband met de opmerking van verwerende partij dat het feit dat verzoekende partij haar arrestatie tijdens de Ashurabetoging niet aannemelijk heeft weten te maken tevens blijkt uit het hoogst merkwaardige feit dat verzoekende partij geen enkel overtuigend begin van bewijs van haar problemen naar aanleiding van haar deelname aan deze betoging kon neerleggen en de vaststelling van verwerende partij dat uit het door verzoekende partij neergelegde Belgisch medisch attest, waarin een aantal littekens werden geattesteerd, geenszins de omstandigheden blijken waarin verzoekende partij deze littekens zou opgelopen hebben, oppert verzoekende partij dat de in het medisch attest geattesteerde verwondingen (“*twaalf langwerpige littekens op de romp (...), georiënteerd van boven naar onder*”) overeenkomen met de door haar aangehaalde twaalf zweepslagen tijdens haar detentie.

2.2.9.2. De Raad is echter van oordeel dat het door verzoekende partij aangebrachte Belgisch medisch attest niet van aard is de door verzoekende partij voorgehouden problemen naar aanleiding van haar deelname aan de Ashurabetoging aan te tonen. Immers blijken hieruit geenszins de omstandigheden waarin verzoekende partij deze littekens zou opgelopen hebben. Verder wijst de Raad er nog op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. De motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen enkel overtuigend begin van bewijs van haar problemen naar aanleiding van haar deelname aan de Ashurabetoging kon neerleggen, terwijl dit redelijkerwijs van haar kan worden verwacht, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.10. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat uit de eenmalige arrestatie van verzoekende partij naar aanleiding van het feit dat zij tijdens haar legerdienst lange haren had en van modieuze kleren hield bezwaarlijk bij terugkeer van verzoekende partij naar Iran een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden geput, beperkt verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot de opmerking dat deze gebeurtenis door verwerende partij niet in twijfel getrokken wordt. De Raad is van mening dat verzoekende partij met deze opmerking op geen enkele manier de motivering weerlegt dat uit deze kortstondige arrestatie – die door verwerende partij inderdaad niet betwist wordt – bezwaarlijk bij terugkeer van verzoekende partij naar Iran een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden geput, gezien deze kortstondige arrestatie, die volledig kadert in de geplogenheden van de legerdienst, een eenmalige gebeurtenis betreft die te ver in de tijd gesitueerd is om heden als vluchtmotief te kunnen worden beschouwd.

2.2.11. Voor wat betreft de motivering omtrent de reisweg, oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegronnd bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven, meer bepaald de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen, haar onwetendheid in verband met de reden waarom de demonstratie van 25/11/1389 (14 februari 2011), waaraan zij zou hebben deelgenomen, werd georganiseerd, de ontstentenis van enig overtuigend begin van bewijs aangaande haar problemen na het incident tijdens de manifestatie op 25/11/1389 (14 februari 2011) en aangaande haar problemen naar aanleiding van haar deelname aan de Ashurabetoging, de vaststelling dat zij in gebreke is gebleven om zich terdege te informeren over de problemen die haar familieleden nog zouden hebben gekend na haar vertrek uit Iran en verschillende onaannemelijke verklaringen, dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT